

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság — Republika Węgierska) — VB Pénzügyi Lízing Zrt. przeciwko Ferencowi Schneiderowi

(Sprawa C-137/08) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe postanowienia w umowach konsumenckich — Kryteria oceny — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru postanowienia umownego ustalającego właściwość sądu — Artykuł 23 statutu Trybunału)

(2011/C 13/02)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Strona pozwana: Ferenc Schneider

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (sąd rejonowy dla II i III okręgu w Budapeszcie) — Wykładnia art. 23 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienie umowne określające właściwość sądu położonego bliżej siedziby przedsiębiorcy, niż miejsca zamieszkania konsumenta — Kompetencja sądu krajowego do badania z urzędu nieuczciwego charakteru postanowienia umownego w ramach badania swojej właściwości — Kryteria oceny nieuczciwego charakteru postanowienia umownego

Sentencja

1) Artykuł 23 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie sprzeciwia się przepisowi krajowemu zgodnie

z którym sąd, który wydaje postanowienie odsyłające, zobowiązany jest równocześnie zawiadomić o tym fakcie ministra właściwego do spraw sprawiedliwości danego państwa członkowskiego.

- 2) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że właściwość Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obejmuje wykładnię pojęcia nieuczciwych postanowień umownych, o których mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz w załączniku do niej, jak też wykładnię kryteriów, jakie sąd krajowy może lub powinien stosować w toku badania postanowienia umownego w świetle przepisów tej dyrektywy, przy czym zadaniem sądu krajowego jest dokonanie skonkretyzowanej oceny nieuczciwego charakteru danego postanowienia umownego w oparciu o wskazane kryteria oraz w świetle okoliczności danej sprawy.
- 3) Sąd krajowy zobowiązany jest przeprowadzić z urzędu dochodzenie w celu ustalenia, czy postanowienie umowne określające wyłączną właściwość miejscową sądu, zamieszczone w umowie pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem będącej przedmiotem sporu przed tym sądem, jest objęte zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 i jeżeli jest nim objęte — zobowiązany jest z urzędu zbadać, czy postanowienie takie jest nieuczciwe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-458/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Sektor budownictwa — Wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym sektorze — Względy uzasadniające)

(2011/C 13/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa oraz P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes oraz F. Nunes dos Santos, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Sektor budownictwa — Wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym sektorze

Sentencja

- 1) Wymagając od podmiotów świadczących usługi budowlane mających siedzibę w innym państwie członkowskim spełnienia ogółu przesłanek, jakie sporny system krajowy, a zwłaszcza dekret z mocą ustawy nr 12/2004 z dnia 9 stycznia 2004 r. nakłada w celu uzyskania zezwolenia na prowadzenie w Portugalii działalności w sektorze budownictwa, i wykluczając tym samym możliwość należytego uwzględnienia równoważnych obowiązków ciążących na takich usługodawcach w państwie członkowskim siedziby oraz kontroli już wykonanych w tym zakresie przez organy tego państwa członkowskiego, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniu, które na niej ciąży na mocy art. 49 WE.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG przeciwko „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH

(Sprawa C-540/08) (¹)

(Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Przepisy krajowe z zasady zakazujące praktyk handlowych uzależniających oferowanie dodatków konsumentom od nabycia towarów lub usług)

(2011/C 13/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG

Strona pozwana: „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 3 ust. 1 i

art. 5 ust. 2 i 5 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22) — Uregulowanie krajowe zakazujące wydawcom periodyków zapowiadania, oferowania lub przyznawania konsumentom nieodpłatnych dodatków do druków periodycznych, jak również zapowiadania nieodpłatnych dodatków do innych towarów lub usług bez uwzględnienia wprowadzającego w błąd lub agresywnego charakteru danej praktyki handlowej — Uregulowanie niemające na celu jedynie ochrony konsumentów, lecz również utrzymanie pluralizmu mediów i ochronę słabszych konkurentów — Pojęcie nieuczciwej praktyki handlowej

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który przewiduje ogólny zakaz sprzedaży z dodatkami i który ma na celu nie tylko ochronę konsumentów, ale zmierza także do innych celów.
- 2) Możliwość udziału w konkursie z nagrodami związana z zakupem gazety nie stanowi nieuczciwej praktyki handlowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2005/29 z samego tego względu, że przynajmniej dla części zainteresowanych konsumentów możliwość udziału w grze stanowi decydujący powód skłaniający ich do zakupu tej gazety.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-543/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 56 WE i 43 WE — Swobodny przepływ kapitału — Akcje uprzywilejowane („golden shares”) państwa portugalskiego w EDP — Energias de Portugal — Ograniczenia w nabywaniu akcji sprywatyzowanej spółki i udział w zarządzaniu tą spółką)

(2011/C 13/05)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun, P. Guerra e Andrade i M. Teles Romão, pełnomocnicy)